

Zajokal sem in sem z žalostjo in obupom nad svojo srečo hotel imeti jabolko nazaj. Zvijal sem se in ga hotel fantu iztrgati iz rok. Stokajoče sem kričal:

»Daj mi krajcar, saj je krajcar moj!«

»Kakšen krajcar! Kaj si ti zadel!«

»Jaz sem dal sekat in je zdaj krajcar moj,« sem spet jokal in se cmeril okoli njega. Ljudje so pa šli mimo in so vsi gledali.

»Otrok neumni,« mi je rekel fant, »pojdi se solit in ne dajaj sekat nikomur več, da te kdaj morda še ne zlasajo za tvojo neumnost!« Tako je rekel in je vrgel moje jabolko s ceste daleč na njivo.

»Tam ga imaš.« Jabolko je teklo v dolino, jaz pa za njim, na glas jokajoč.

Na cesti so se tovariši hkratu zasmeli in zakričali: »Kaj te ni sram, Jože, kaj te ni sram!«

O, bilo me je sram, sram pred samimseboj in sram pred drugimi ljudmi. Hudo mi je bilo za krajcar, še huje pa za moje jabolko, ki se je valilo v dolino.

Jan Reginov.

O Veliki noči.

Poslušajte, bralci mali,
kaj so danes meni dali
moja ljuba dobra mama,
ko sva bila v sobi sama.

Slastno to je narejeno,
znotraj še celo medeno;
jamo pa ima po sredi.
»Čudnareč — kaj je, povedi!«

Stvarca ta je vsa okrogla,
da bolj biti bi ne mogla;
barve zgoraj je rumene,
lepše ne poznam nobene.

To igrača ni nobena,
je povitica pečena.
Dober — dober je ta spaček,
saj je vendar moj kolaček!

Fr. Zdravko.

